

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Fialy a soudkyň JUDr. Ivany Šimové a JUDr. Věry Jakobové ve věci

žalobce: **Společenství vlastníků Domažlice, Palackého 203**
sídlem Masarykova 486, 344 01 Domažlice – Bezděkovské Předměstí
IČO 04393759
zastoupený advokátkou JUDr. Evou Kabelkovou
sídlem Holečkova 419/21, 150 00 Praha

proti

žalované: [redacted] narozená dne [redacted]

bytem [redacted], [redacted]

zastoupená obecným zmocněncem Ing. [redacted] [redacted]

bytem [redacted]

o zaplacení 83 518,74 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Domažlicích č. j. 9 C 90/2017-545, z 6. října 2020

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadené části, tj. ve výrocích I a III mění tak, že žaloba žalobce na uložení povinnosti žalované zaplatit mu částky ve výši 83 580,74 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 39 000,44 Kč od 2. 3. 2016 do zaplacení, s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 44 518,30 Kč od 2. 3. 2016 do zaplacení a dále na zaplacení částky 300 Kč, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů celého řízení v částce 31 386,20 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované zaplatit žalobci částku ve výši 83 518,74 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 39 000,44 Kč od 2. 3. 2016 do zaplacení, úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 44 518,30 Kč od 2. 3. 2016 do zaplacení, částku ve výši 300 Kč, a to ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok I), řízení, aby žalovaná zaplatila žalobci úrok z prodlení v zákonné výši z částky 39 000,44 Kč od 1. 8. 2012 do 1. 3. 2016, úrok z prodlení v zákonné výši z částky 44 518,30 Kč od 1. 8. 2013 do 1. 3. 2016 zastavil (výrok II), žalované uložil zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 78 538,68 Kč ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky JUDr. Evy Kabelkové (výrok III). V odůvodnění soud prvního stupně uvedl, že přestože si žalovaná musela být vědoma svých závazků, po celou dobu řízení argumentuje formálními vadami postupu žalobce, nikoliv důvody skutečnými. Žalovaná úmyslně neplní své povinnosti, které za ní musí hradit ostatní vlastníci bytových jednotek. Jedná v rozporu s dobrými mravy, její jednání je bezohledné. Uplatněný nárok je po právu. Soud prvního stupně odkázal na ust. § 3020 zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku, na ust. § 3 odst. 3 téhož zákona, na ust. § 9 a § 15 zákona č. 72/1994 Sb. Po změně žaloby je předmětem řízení zaplacení nedoplatek vzešlých z vyúčtování záloh na služby za roky 2011 a 2012. Byly-li z bytu na žádost žalované odstraněny veškeré indikátory vytápění a nebylo-li proto možné při výpočtu uvedených nákladů vycházet z údajů, jež se jinak zjišťují právě odečtem zmíněných indikátorů, pokládal soud prvního stupně za nedůvodné námitky žalované, že žalobce při výpočtu spotřební složky nákladů na tepelnou energii neoprávněně vycházel z koeficientu 1,6. Vyúčtování dle závěru soudu prvního stupně obsahovala veškeré předepsané náležitosti. Vznesenou námitku promlčení pokládal za neopodstatněnou zejména proto, že žalovaná ji přes výzvy soudu nedoplnila. I kdyby takto postupovala, nebylo by možné k námitce přihlídnout, neboť představuje výkon práva, jenž se přičí dobrým mravům.
2. O odvolání žalované rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem č. j. 56 Co 50/2021-637 z 25. května 2021, jímž rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení. Rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky č. j. 26 Cdo 2890/2021-693, ze dne 12. 1. 2022 byl k dovolání žalované rozsudek odvolacího soudu výše uvedený zrušen a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Dovolací soud se vyjadřoval k jednotlivým dovolacím námitkám, které shledal neopodstatněnými. Dospěl však k závěru, že dovolatelce lze přisvědčit v tom, že vyúčtování nejsou řádná, neboť zejména ve vztahu k položce „teplo“ postrádají některé předepsané náležitosti. Jde o údaj ceny za jednotku tepla, schází údaj o spotřebě tepelné energie na vytápění za zúčtovací jednotku, údaje o celkových nákladech na tepelnou energii na vytápění a o podílech základních a spotřebních složek nákladů na tepelnou energii na vytápění za zúčtovací jednotku v procentech a Kč, údaje o podlahové ploše a započítatelné podlahové ploše zúčtovací jednotky. Dle Nejvyššího soudu je nerozhodné, že uvedené údaje vyplývají z dokladů, které se ve spise nacházejí. Předestřené údaje žalobce do vyúčtování nezahrnul přesto, že je měl k dispozici z dokladů, které byly součástí spisu a o nichž se v rozsudku zmiňoval i odvolací soud. Dovolací soud uzavřel, že vyúčtování nebyla provedena řádně, neboť neobsahují všechny nezbytné náležitosti předepsané vyhláškou. Nejsou-li vyúčtování řádná, schází zde předpoklad pro vznik dovolatelčiny povinnosti k zaplacení nedoplatek plynoucích z těchto vadných vyúčtování. Dovolací důvod proto použila dovolatelka v konečném důsledku dle dovolacího soudu opodstatněně. Dovolací soud poukázal na to, že právní názor dovolacího soudu je pro odvolací soud závazný (§ 243g odst. 1 věta první o. s. ř.).

Žalovaná ve včasném odvolání, které směřovalo proti výrokům I a III rozsudku soudu prvního stupně, namítala, že zcela obdobnou skutkovou věc řešil Nejvyšší soud České republiky ve věci

sp. zn. 22 Cdo 1036/2020 ze dne 22. 9. 2020. Namítala dále, že v řízení nebylo postaveno najisto, kdo je žalobcem, jaký závazkový vztah na dodávku služeb byl sjednán a proč byly vzaty v potaz vyúčtovací dokumenty, které nemají náležitosti dle vyhl. č. 372/2001 Sb. Žalovaná odkazovala na svůj závěrečný návrh ze dne 3. 10. 2020. Za dobu působení zák. č. 89/1994 Sb. nedošlo k naplnění § 9 zákona o vlastnictví bytů, v domě Palackého 203, Domažlice nevzniklo podle zákona Společenství vlastníků jednotek. Důkaz o existenci SVJ nebyl podán. Ohledně tzv. „nového SVJ“, jak o něm informuje JUDr. ■■■■■ které mohlo vzniknout podle nového občanského zákoníku teprve v roce 2015, se soud prvního stupně nevyjadřuje, není jasné, jak mohla tato osoba působit před svým vznikem v letech 2011 a 2012 a podat žalobu v roce 2013. Ohledně vyúčtování služeb odkazuje žalovaná na rozsudek Nejvyššího soudu ČR 26 Cdo 2778/2019, jehož závěry jsou použitelné i na situaci v roce 2011, 2012. Žalovaná nebrání instalaci řádných měřičů tepla, v souladu s vyhláškou není souladné použití koeficientu 1,6. Kdo a zda vůbec je dodavatelem služeb a osobou oprávněnou žádat plnění za služby soud prvního stupně neřešil. Žalovaná navrhovala změnu rozsudku soudu prvního stupně v tom směru, aby žaloba byla zamítnuta. Ve svém souhrnném stanovisku ze dne 15. 5. 2021, jež bylo odvolacímu soudu doručeno dne 16. 5. 2021, žalovaná vznášela námitky, pokud jde o procesní zmocnění pro JUDr. ■■■■■ který dle žalované nepředložil řádné zástupčí oprávnění a je tedy sám procesně zavázán. Soud tuto námitku blíže neřešil, je na místě z tohoto důvodu rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Žalovaná dále vznášela námitky ohledně dokladu o existenci žalobce, dle jejího názoru tento doklad nebyl do současné doby předložen. Žalovaná dále namítala, že nebylo tvrzeno ani prokazováno identifikační číslo žalobce. Vyjadřovala se k „novému“ SVJ dle tvrzení JUDr. ■■■■■ právní zástupkyně žalobce se prokazuje zástupčí listinou vydanou osobou odlišnou od žalobce. Žalovaná poukazovala na předchozí obdobné žaloby, které byly zamítnuty Krajským soudem v Plzni. Poukazovala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3324/2015 ze dne 14. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 3050/17 ze dne 10. 1. 2018, sp. zn. IV ÚS 1247/20. Poukazovala na to, že dle pravomocného rozsudku je dodavatelem tepla SBD Domažlice. Žalovaná uvedla, že tomuto dodavateli plnila započtením vzájemných pohledávek a závazků, proti čemuž dodavatel nevznesl námitku. Pokud jde o smlouvu o dodávce tepla, kde je dodavatelem žalobce, tato nebyla dle žalované předložena, poukazovala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 30 Cdo 3445/2011. Poukazovala na prekluzi práva na zálohy, zabývala se odůvodněním rozhodnutí o rozšíření žaloby ze záloh (právo zaniklo) na vyúčtování, vyúčtování dle žalované nemá náležitosti a v roce vyúčtování nebylo známo IČ SVJ vzniklé roku 2015. Poukazovala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 26 Cdo 5101/2008. Namítala, že i když se rozhodnutí 26 Cdo 2778/2019 vztahuje k vyúčtování dle zák. č. 67/2013 Sb., uplatní se v něm použité principy i na postup dle předchozí vyhlášky. Soudu předložená vyúčtování nejsou řádná, postrádají náležitosti dle vyhl. č. 372/2001 Sb. Zejména jde o kontrolovatelný údaj ceny za jednotku tepla a neoprávněné použití koeficientu 1,6, který může být použit jen jsou-li splněny podmínky odstavce 4 bod 7. Žalovaná se snažila svolat shromáždění „případného SVJ“, nikdo se však nedostavil. Nebylo dosud vystaveno řádné vyúčtování, není dána splatnost a námitka žalované ohledně promlčení práva je na místě. Bylo dále poukazováno na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 27 Cdo 2826/2017. Dobrým mravům neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení je institutem zákonným.

Žalobce se k odvolání žalované vyjádřil v tom směru, že rozsudek soudu prvního stupně považuje za správný. Pokud se žalovaná v odvolání odvolává na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 1036/2020 ze dne 22. 9. 2020, toto rozhodnutí řeší odlišnou situaci, kdy se jedná o správu domu, který se nachází v podílovém spoluvlastnictví jednotlivých vlastníků, kdy v domě jsou pouze fakticky vymezeny byty v tom smyslu, kdo který byt užívá a každý z uživatelů má spoluvlastnický podíl. Není zde vymezeno vlastnictví jednotek. Ohledně námitek týkající se postavení žalobce poukazuje žalobce na podání ze dne 18. 9. 2020, v tomto podání poukazoval na historii vzniku žalobce. Žalobce se rovněž vyjadřoval k otázce změn v zákoně č. 72/1994 Sb., konkrétně k novelizaci provedené zák. č. 103/2000 Sb., kdy podle této nové

úpravy s účinností od 1. 7. 2000 dochází ke vzniku společenství jako právnické osoby. Ke vzniku společenství docházelo ze zákona, pokud shromáždění neschválilo stanovy, řídily se právní poměry společenství stanovami vydanými nařízením vlády, funkci orgánu společenství v případech družstev plnilo družstvo do doby, než budou orgány ustanoveny. K ustanovení předsedy výboru a přijetí stanov společenství došlo v případě žalobce později, jak plyne z notářského zápisu [REDAKCE] ze dne 17. 8. 2015. Žalobce dále uváděl, že nejsou pochybnosti o tom, jaký závazkový vztah na dodávku služeb byl sjednán, odkazoval na § 9 zák. č. 72/1994 Sb. odst. 1, dále na § 9a téhož zákona. Žalobci není zřejmé, co míní žalovaná odkazem na rozsudek NS ČR sp. zn. 26 Cdo 2778/2019, neboť jím byla řešena situace, kdy žalovaný člen společenství hradil zálohy na služby a tyto platby nebyly ve vyúčtování zohledněny. Nejedná se tedy o případ žalované, která zálohy nehradí a nehradila. Pokud jde o otázku instalace měřičů tepla, byla to žalovaná, která se domáhala po žalobci i soudní cestou v minulosti jejich odstranění. Neuváděla ani následně, že by měla zájem o jejich instalaci. Žalovaná přichází až nyní se svou žádostí o instalaci měřičů z důvodu, kdy zjistila, že výpočet podle měřičů by byl pro ni výhodnější. Bylo povinností žalované, aby přispívala na náklady spojené se správou domu a pozemku, byla si toho vědoma, vyúčtování jí bylo doručeno. Žalovaná parazituje na dalších členech žalobce a dostává je do složité situace. Vzhledem k tomu považuje žalobce námitku promlčení vznesenou žalovanou za námitku v rozporu s dobrými mravy, neboť žalovaná se pouze snaží vyhnout placení. V případě promlčení nároku by nastal stav, kdy by členové společenství museli natrvalo nést ze svého náklady žalované od roku 2000. Žalovaná zneužívá práva vznést námitku promlčení a to přesto, že od roku 2013 již několikrát bylo rozhodnuto o povinnosti žalované uhradit příslušná plnění. Žalovaná rozhodnutí soudu nerespektovala. Žalobce nadále zastává názor, že nárok promlčen není, vyjadřuje se výše pouze z opatrnosti s tím, že k námitce nemá být přihlíženo. Žalobce navrhoval potvrzení rozsudku soudu prvního stupně.

3. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně včetně předcházejícího řízení dle § 212 a § 212a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, přihlédl k odvolání žalované, k vyjádření žalobce, respektujíc právní názor dovolacího soudu (§ 243g odst. 1 věta první občanského soudního řádu) dospěl k závěru, že odvolání žalované je důvodné.
4. V posuzované věci se žalobce žalobou podanou před Krajským soudem v Plzni dne 23. 1. 2013 domáhal po žalované zaplacení částky 64 481 Kč s příslušenstvím blíže specifikovaným a částky 300 Kč s odůvodněním, že žalovaná jako člen Společenství vlastníků jednotek je povinna přispívat na náklady spojené se správou domu a pozemku dle zák. č. 72/1994 Sb. Jelikož nezaplatila úhrady stanovené na opravy a údržbu bytového hospodářství a platby za služby spojené s užíváním bytu za měsíce duben – prosinec 2011, leden – srpen 2012, dluží tak celkem 64 481 Kč a za manipulační poplatek za 2 upomínky 300 Kč. Ve věci rozhodoval Krajský soud v Plzni rozsudkem č. j. 47 Cm 18/2013-78 ze dne 3. 4. 2014, k odvolání žalované Vrchní soud v Praze usnesením č. j. 7 Cmo 490/2014-132 ze dne 15. 9. 2015, rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V průběhu dalšího řízení žalobce navrhl připuštění změny žaloby, Krajský soud v Plzni usnesením č. j. 47 Cm 18/2013-230 ze dne 2. 3. 2016 změnu žaloby navrženou žalobcem v podání ze dne 1. 3. 2016, podle které se domáhá po žalované úhrady částky 83 518,74 Kč s úrokem z prodlení blíže specifikovaným a dále zaplacení částky 300 Kč, dle § 95 odst. 1 o. s. ř. připustil.
5. Usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. Ncp 621/2017-255 ze dne 3. 8. 2017 bylo rozhodnuto tak, že k projednání a rozhodnutí věci jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy, dále bylo rozhodnuto, že po právní moci usnesení bude věc postoupena k dalšímu řízení Okresnímu soudu v Domažlicích.
6. Soud prvního stupně, Okresní soud v Domažlicích ve věci následně rozhodl rozsudkem č. j. 9 C 90/2017-396 ze dne 14. 3. 2019. K odvolání žalované byl rozsudek soudu prvního stupně usnesením Krajského soudu v Plzni č. j. 56 Co 157/2019-428 ze dne 17. 9. 2019 zrušen

a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Soudu prvního stupně bylo uloženo, aby rozhodl o změně žaloby a vymezil tak předmět řízení. V předchozí fázi řízení o změně žaloby rozhodoval věcně nepřislušný soud, tato vada řízení nebyla napravena. Dále bylo soudu prvního stupně uloženo, aby se zabýval jednotlivými námitkami žalované.

7. Soud prvního stupně usnesením č. j. 9 C 90/2017-442 ze dne 24. 1. 2020 rozhodl o přípuštění změny žaloby tak, že se žalobce dožaduje po žalované úhrady částky ve výši 83 518,74 Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši z částky 39 000,44 Kč od 1. 8. 2012 do zaplacení a z částky 44 518,30 Kč od 1. 8. 2013 do zaplacení a dále částky 300 Kč, kdy se jedná o skutečné náklady za služby spojené s užíváním předmětného bytu za období od roku 2011, 2012, v případě částky 300 Kč za manipulační poplatky, a to postupem dle § 95 odst. 1 o. s. ř. Proti tomuto usnesení podala žalovaná ústavní stížnost, která byla usnesením Ústavního soudu č. j. IV. ÚS 916/20-455 ze dne 4. 6. 2020 odmítnuta.
8. S ohledem na částečné zpětvzetí žaloby soud prvního stupně postupem dle § 96 občanského soudního řádu řízení částečně v rozsahu uvedeném ve výroku II přezkoumávaného rozsudku zastavil. Tento výrok nebyl odvoláním napaden, a tudíž nabyl právní moci.
9. Pokud jde o jednotlivé odvolací námitky, žalovanou byly následně vtěleny do dovolacích námitek, k nimž se vyjadřoval ve svém rozhodnutí Nejvyšší soud. Dovolací soud uzavřel, že nepřesné označení žalobce v záhlaví rozsudku odvolacího soudu (soudu prvního stupně) nemění nic na tom, že subjekt vystupující na žalující straně byl v záhlaví napadeného rozhodnutí jednoznačně (nezaměnitelně) identifikován (ostatními údaji, jimiž byl označen, zejména pak identifikačním číslem osoby). Přes zmíněnou nepřesnost tudíž nevznikají pochybnosti o tom, že žalující stranou v tomto řízení je Společenství vlastníků Domažlice, Palackého 203, s nynějším sídlem Domažlice - Bezděkovské Předměstí, Masarykova 486, IČO: 04393759. Nejde tak o vadu, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.
10. Šetřením ve veřejném rejstříku dovolací soud zjistil, že žalující společenství vlastníků vzniklo před zahájením řízení (konkrétně dne 1. července 2010) a v jeho průběhu (resp. do současné doby) nezanklo. Žalobce tedy měl po celou dobu řízení (a má dosud) způsobilost být účastníkem řízení, odvíjející se od jeho právní osobnosti (§ 19 o. s. ř.; § 18 odst. 1, § 19 odst. 2, § 20a odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění do 31. prosince 2013 - dále jen „obč. zák.“; § 15 odst. 1, § 118 a § 185 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění od 1. ledna 2014 - dále jen „o. z.“). Současně platí, že procesní způsobilost právnických osob je dána od okamžiku jejich vzniku a trvá až do jejich zániku (srov. Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 114). Vedle způsobilosti být účastníkem řízení měl tedy žalobce po celou dobu řízení i procesní způsobilost, odvislou od jeho svéprávnosti (§ 20 odst. 1 o. s. ř.; § 19a obč. zák.; § 15 odst. 2 a § 127 o. z.). Řízení proto není postiženo zmatečnostními vadami ve smyslu § 229 odst. 1 písm. b/ a c/ o. s. ř.
11. Z obsahu spisu vyplývá, že dřívější zástupce žalobce advokát JUDr. ■■■■■ ■■■■ jej zastupoval na základě plné moci ze dne 1. prosince 2015 (viz č. l. 187 spisu). Podle ustálené judikatury pak platí, že jestliže ten, kdo vystupoval v občanském soudním řízení jako zástupce účastníka, aniž se prokázal plnou mocí, tuto předloží dodatečně ve lhůtě určené soudem, je tím nedostatek průkazu zastoupení zhojen a jsou tak schváleny i ty úkony učiněné v řízení zástupcem účastníka, k nimž došlo před podpisem plné moci (srov. usnesení Nejvyššího soudu z 24. října 1996, sp. zn. 2 Cdon 1007/96, uveřejněné pod č. 36/97 časopisu Soudní judikatura). Ani v tomto směru tedy není řízení postiženo vadou, natož vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.
12. Podle § 3028 odst. 3 o. z., není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry (jiné než týkající se práv osobních, rodinných a věcných), vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (o něž jde i v posuzované věci), jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé,

včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. Podle § 14 zákona č. 67/2013 Sb., kterým se upravují některé otázky související s poskytováním plnění spojených s užíváním bytů a nebytových prostorů v domě s byty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 67/2013 Sb.“), pokud tento zákon nestanoví jinak, řídí se jeho ustanoveními i právní vztahy vzniklé přede dnem nabytí jeho účinnosti (tj. před 1. lednem 2014). Vznik těchto právních vztahů a nároky z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (o něž jde v tomto řízení) se však posuzují podle dosavadních právních předpisů (odstavec 1). Rozúčtování a vyúčtování nákladů na služby za zúčtovací období, které započalo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se provede podle dosavadních právních předpisů (odstavec 2).

13. Soudní praxe se již v minulosti ustálila v názoru, že podmínkou splatnosti nedoplatku za služby je skutečnost, že vyúčtování bylo řádně (tj. v souladu s předpisy jej regulujícími) provedeno a nájemce s ním byl seznámen (srov. stanovisko Nejvyššího soudu ČR z 16. července 1981, sp. zn. Cpj 164/80, uveřejněné pod č. 4/1983 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z 9. února 1968, sp. zn. 7 Co 598/67, uveřejněný pod č. 15/1969 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). O vyúčtování úhrad za plnění poskytovaná s užíváním bytu lze tedy hovořit a vyúčtování může přivodit splatnost nedoplatku plynoucího z tohoto vyúčtování jen tehdy, obsahuje-li všechny předepsané náležitosti a je-li v něm uvedena cena provedené služby ve správné výši. Pravidla pro rozúčtování nákladů na tepelnou energii na vytápění a nákladů na poskytování teplé užitkové vody mezi konečné spotřebitele stanovila v rozhodné době vyhl. č. 372/2001 Sb. – dále opět jen „Vyhláška“ (viz rovněž § 14 odst. 1 zákona č. 67/2013 Sb.). V § 2 písm. h) vymezila pojem zúčtovacího období jako období, za které vlastník provede rozúčtování a následné vyúčtování nákladů na tepelnou energii na vytápění a na poskytování teplé užitkové vody. Zúčtovací období je nanejvýš dvanáctiměsíční a jeho počátek stanoví za tam uvedených podmínek vlastník. Jde-li o ostatní poskytované služby, v rozhodné době nebyly obsahové náležitosti vyúčtování stanoveny zvláštním právním předpisem. Podle názoru dovolacího soudu však vyúčtování těchto služeb, aby vůbec mohlo jít o vyúčtování, musí obsahovat minimálně údaj o ceně za tu kterou službu a současně též údaj o množství dodané služby (§ 11 odst. 1 písm. c/ zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví); vlastník jednotky totiž musí z obsahu vyúčtování zjistit minimálně takové informace, na základě kterých bude schopen rozpoznat, zda pronajímatelem požadovaná úhrada odpovídá jeho spotřebě či způsobu výpočtu této spotřeby tak, jak byl účastníky dohodnut nebo jak je stanoven právním předpisem (srov. rozsudek Nejvyššího soudu z 20. července 2011, sp. zn. 26 Cdo 4742/2010). Vyúčtování postrádající některou z předepsaných náležitostí nebo znějící na cenu v nesprávné výši není řádným vyúčtováním a není způsobilé vyvolat splatnost nedoplatku plynoucího z vyúčtování. Aby se tak mohlo stát, musel by pronajímatel vystavit nové úplné vyúčtování znějící na cenu ve správné výši. Je-li vyúčtování nesprávné, není zde (řádného) vyúčtování jako předpokladu pro vznik platební povinnosti. Protože (řádné) vyúčtování je také předpokladem pro vznik splatnosti částky v něm uvedené (nedoplatku), nestává se vyúčtovaná částka splatnou, a to ani z části. Na tomto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že pozdější (řádné, správné) vyúčtování může (a většinou také bude), obsahovat - číselně vyjádřeno - zčásti nebo zcela i částky, jež byly původně (nikoli však řádně) vyúčtovány. Nejde zde totiž o to, zda - číselně vyjádřeno - bylo původní vyúčtování vyšší nebo nižší, případně stejné jako vyúčtování řádné (správné). Rozhodné je, že splatnost nedoplatku může nastat jedině na základě (v důsledku) řádného, tj. v souladu se všemi příslušnými předpisy provedeného, vyúčtování (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu z 26. listopadu 2003, sp. zn. 21 Cdo 803/2002, uveřejněné pod C 2170 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, z 9. března 2005, sp. zn. 26 Cdo 1742/2005,

z 24. června 2009, sp. zn. 26 Cdo 2471/2007, z 24. května 2016, sp. zn. 26 Cdo 1261/2015 /ústavní stížnosti podané proti naposledy citovaným rozhodnutím Ústavní soud odmítl usneseními z 12. května 2010, sp. zn. IV. ÚS 2495/09, a z 6. září 2016, sp. zn. I. ÚS 2803/16/, a z 5. června 2019, sp. zn. 26 Cdo 4637/2018).

14. Žalobce postupoval v souladu s Vyhláškou, vycházel-li při výpočtu spotřební složky nákladů na tepelnou energii na vytápění bytu za léta 2011 a 2012 z 1,6 násobku průměrné hodnoty spotřební složky nákladů připadající na 1 m² započitatelné podlahové plochy zúčtovací jednotky (zúčtovací jednotkou se rozumí objekt nebo jeho část, popřípadě objekty nebo jejich části, které mají jedno společné, technologicky propojené odběrné tepelné zařízení /v tomto případě jde patrně o kotelnu Palackého/ a společné měření nebo stanovení množství tepelné energie a nákladů na tepelnou energii na vytápění a nákladů na poskytování teplé užitkové vody; viz § 2 písm. a/ Vyhlášky). Je tomu tak proto, že nemá-li konečný spotřebitel v bytě (či nebytovém prostoru) instalovány měřiče tepelné energie nebo indikátory vytápění (jako v daném případě) a neplatí-li totéž i pro všechny ostatní konečné spotřebitele v zúčtovací jednotce (viz § 4 odst. 5 Vyhlášky), nezbyvá než stanovit spotřební složku nákladů na vytápění u dotčeného konečného spotřebitele postupem podle § 4 odst. 7 Vyhlášky. Jiný závěr zde akceptovat nelze, neboť by vedl k absurdním důsledkům (k absolutní nemožnosti určit spotřební složku nákladů na vytápění pro daného konečného spotřebitele). V tomto směru tudíž brojila dovolatelka proti způsobu provedení Vyúčtování neopodstatněně. Dovolací soud však dospěl k závěru, že dovolatelce lze přisvědčit v tom, že Vyúčtování přesto nejsou řádná, neboť zejména ve vztahu k položce „teplo“ postrádají některé předepsané náležitosti. Jde přitom nejen o (kontrolovatelný) údaj ceny za jednotku tepla (přesněji údaj o jednotkové ceně tepelné energie na vytápění v Kč/GJ - viz § 7 odst. 2 písm. b/ Vyhlášky), jak to v dovolání formulovala dovolatelka, ale i o některé další obsahové náležitosti stanovené v § 7 odst. 2 Vyhlášky, jež jsou zcela nezbytné k tomu, aby konečný spotřebitel měl adekvátní možnost přezkoumat, zda je vyúčtování správné, tj. zda zní na správnou cenu. Takto ve Vyúčtováních dále schází např. údaj o spotřebě tepelné energie na vytápění za zúčtovací jednotku (§ 7 odst. 2 písm. a/ Vyhlášky), údaje o celkových nákladech na tepelnou energii na vytápění a o podílech základních a spotřebních složek nákladů na tepelnou energii na vytápění za zúčtovací jednotku v % a Kč (§ 7 odst. 2 písm. c/ Vyhlášky), údaje o podlahové ploše a započitatelné podlahové ploše zúčtovací jednotky (§ 7 odst. 2 písm. d/ Vyhlášky) atd.; přitom je nerozhodné (ve smyslu shora uvedené judikatury), že (možná) uvedené údaje vyplývají z dokladů, které se ve spisu nacházejí.
15. K tomu lze jen dodat, že bez zmíněných (ve Vyúčtováních nepřítomných) údajů si nemůže vlastník jednotky ověřit správnost vyúčtování služeb ani tehdy, bylo-li při rozúčtování nákladů na tepelnou energii na vytápění postupováno (jako v tomto případě) podle ustanovení § 4 odst. 7 Vyhlášky (k tomu viz § 4 odst. 1 a 2 a § 4 odst. 7 větu druhou Vyhlášky ve spojení s přílohou č. 2 k Vyhlášce). Již jen na okraj dovolací soud současně podotýká, že předestřené údaje žalobce do Vyúčtování nezahrnul přesto, že je měl (podle zjištěného skutkového stavu) k dispozici z dokladů, které byly součástí spisu a o nichž se v napadeném rozsudku (zejména na stranách označených číslovkami 6 - 8) zmiňuje i odvolací soud. Tyto údaje tedy nebyly uvedeny ve vyúčtování a navíc z obsahu spisu ani nevyplývá, že by doklady s těmito údaji měla k dispozici i dovolatelka.
16. Se zřetelem k řečenému lze uzavřít, že Vyúčtování nebyla provedena řádně, neboť neobsahují všechny nezbytné náležitosti předepsané Vyhláškou. Nejsou-li Vyúčtování řádná, schází zde předpoklad pro vznik dovolatelčiny povinnosti k zaplacení nedoplatků plynoucích z těchto (vadných) vyúčtování. Dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř. proto použila dovolatelka v konečném důsledku opodstatněně.
17. Žalobce před zahájením jednání dne 14. 6. 2022 vzal žalobu zpět. Žalovaná se zpětvzetím

žaloby nesouhlasila.

18. Dle § 222a o. s. ř. vezme-li žalobce za odvolacího řízení zpět návrh na zahájení řízení, odvolací soud zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zruší rozhodnutí soudu prvního stupně a řízení zastaví; to neplatí, bylo-li odvolání podáno opožděně nebo někým, kdo k odvolání nebyl oprávněn, anebo proti rozhodnutí, proti němuž není přípustné. Jestliže ostatní účastníci se zpětvzetím návrhu z vážných důvodů nesouhlasí, odvolací soud rozhodne, že zpětvzetí návrhu není účinné; v takovém případě po právní moci usnesení pokračuje v odvolacím řízení.
19. Dle § 211 o. s. ř. pro řízení u odvolacího soudu platí přiměřeně ustanovení o řízení před soudem prvního stupně, pokud není stanoveno něco jiného.
20. Dle § 96 odst. 6 občanského soudního řádu, byl-li návrh na zahájení řízení vzat zpět až poté, co rozhodnutí odvolacího soudu, případně též soudu prvního stupně, o věci bylo dovolacím soudem zrušeno, soud rozhodne, že zpětvzetí návrhu není účinné, jestliže důvodem pro zpětvzetí návrhu byla skutečnost, která nastala v době, kdy trvaly účinky zrušeného rozhodnutí.
21. Skutečností, která nastala v době, kdy trvaly účinky dovolacím soudem zrušeného rozhodnutí odvolacího soudu, je pravidelně okolnost, že ze strany žalovaného bylo po právní moci zrušeného rozhodnutí plněno (bez ohledu na to, zda k tomu došlo „dobrovolně“, nebo až v rámci vykonávacího řízení), jestliže tato skutečnost nastala do doby, než bylo žalovanému doručeno rozhodnutí Nejvyššího soudu o zrušení rozhodnutí odvolacího soudu. Vezme-li žalobce za popsáného stavu žalobu zpět, buď bez udání důvodu, nebo pro to, že mu již bylo plněno, soud, jemuž byla věc vrácena k dalšímu řízení, rozhodne o neúčinnosti zpětvzetí s výjimkou situace, kdy žalovaný se zpětvzetím souhlasí. O neúčinnosti zpětvzetí podle § 96 odst. 6 soud rozhoduje z úřední povinnosti usnesením, proti usnesení odvolacího soudu dovolání není přípustné.
22. O tom, že dovolání není proti usnesení odvolacího soudu o neúčinnosti zpětvzetí žaloby přípustné, byly účastníci před dovolacím soudem poučeni, usnesení o tom, že zpětvzetí žaloby je neúčinné bylo vyhlášeno při jednání odvolacího soudu dne 14. 6. 2022 a je zachyceno v obsahu protokolu o jednání.
23. Jelikož odvolací soud je ve smyslu § 243g odst. 1 věta první občanského soudního řádu vázán právním názorem dovolacího soudu a jelikož splatnost žalobcem požadovaného nedoplatku může nastat jedině na základě řádného, tj. v souladu se všemi příslušnými předpisy provedeného vyúčtování, v době rozhodování odvolacího soudu chybí předpoklad pro vznik povinnosti žalované k zaplacení nedoplatků plynoucích z těchto vadných vyúčtování. Odvolací soud proto postupem dle § 220 o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně v napadené části, tj. ve výrocích I a III změnil tak, že žalobu žalobce na uložení povinnosti žalované zaplatit mu částku ve výši 83 580,74 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 39 000,44 Kč od 2. 3. 2016 do zaplacení, s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 44 518,30 Kč od 2. 3. 2016 do zaplacení a dále na zaplacení částky 300 Kč, zamítl.
24. Výrok o náhradě nákladů za řízení před soudem prvního a druhého stupně, jakož i před soudem dovolacím se opírá o ustanovení § 224 a 142 odst. 1 o. s. ř. Dle § 142 odst. 1 o. s. ř. účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalovaná prostřednictvím obecného zmocněnce při jednání odvolacího soudu dne 14. 6. 2022, při němž byl vyhlášen rozsudek, požádala o poskytnutí přiměřené lhůty k tomu, aby mohla vyčíslit výši nákladů řízení, které požaduje. Žalovaná následně prostřednictvím obecného zmocněnce vyčíslila náklady řízení na částku 148 215,56 Kč, přičemž tato částka dle žalované sestává z cestovní náhrady zástupce v částce 3 518,16 Kč a z hotových výdajů v částce 144 697,40 Kč. Žalovaná ve vyúčtování nákladů řízení specifikovala jednotlivé úkony zastoupení, uvedla, že ohledně ocenění ztráty času zástupce za 1 úkon má za to, že je namístě vycházet z ocenění advokáta protistrany, neboť má jít o soudní proces spravedlivý a má být

dána rovnost zbraní. Jelikož zákon nemá žádné ustanovení o konkrétní výši či omezení ocenění obecného zmocněnce (vyjma paušálu při neexistenci dohody) a je žádána částka podstatně nižší, než činí advokátní tarif, je namístě, aby zástupce žalované přijal od žalované částku 100 000 Kč, což žalovaná potvrdila. Žalovaná požadovala zaplacení cestovních nákladů v částce 3 518,16 Kč (jak výše uvedeno), mezi požadované hotové výdaje v částce 144 697,40 Kč zahrnuje soudní poplatky z odvolání v částce 4 191 Kč, cestu ke konzultaci s právní zástupkyní k dovolání u Nejvyššího soudu – 2 498,40 Kč, náklady právního zastoupení vynaložené v souvislosti se zastoupením advokátem v dovolacím řízení v částce 30 008 Kč, soudní poplatek za dovolání v částce 7 000 Kč, soudní poplatek za návrh na obnovu řízení v částce 1 000 Kč, hotové výdaje zástupce v částce 100 000 Kč. Odvolací soud účelně vynaloženými náklady, jejichž přiznání žalované má oporu v právním předpise, shledal náklady v částce 15 367 Kč představující zaplacené soudní poplatky za odvolání proti rozsudkům soudu prvního stupně zaplacené v částkách 4 191 Kč a 4 176 Kč, dále soudní poplatek za dovolání zaplacený v částce 7 000 Kč. Dále odvolací soud za účelně vynaložené náklady považuje částku 11 519,20 Kč vynaloženou za zastoupení žalované advokátem v dovolacím řízení (2 úkony právní pomoci po 4 460 Kč – převzetí věci, sepis dovolání - § 7, § 11 písm. a), k) vyhl. č. 177/1996 Sb., 2 režijní paušály po 300 Kč - § 13 odst. 4 téže vyhlášky, 21% DPH v částce 1 999,20 Kč). Pokud obecný zmocněnec žalované požadoval úhradu částky 100 000 Kč, odvolací soud poukazuje na to, že za zastupování nenáleží obecnému zmocněnci žádná odměna, v rámci náhrady nákladů řízení soud nemůže odměnu obecnému zmocněnci účastníka, který měl ve věci úspěch, přiznat. Je tomu tak proto, že obecný zmocněnec není profesionál, zastupování účastníka není předmětem jeho hospodářské činnosti, neprovozuje ji za odměnu, nenese za ni odpovědnost. Odměna za zastupování patří k nákladům řízení, jen je-li zástupcem advokát nebo notář v rozsahu svého oprávněného stanoveného zvláštními právními předpisy anebo patentový zástupce v rozsahu oprávnění stanoveného zvláštními právními předpisy. Požadovanou odměnu tudíž odvolací soud nebyl oprávněn obecnému zmocněnci, potažmo žalované přiznat. Pokud byla požadována úhrada jízdného, je třeba poukázat na ust. § 30 odst. 2 jednacího řádu, kdy z této úpravy vyplývá, že náhrada při použití motorového vozidla účtovaná podle zvláštního právního předpisu může být soudem přiznána pouze za splnění předpokladu a sice, že účastník použil motorové vozidlo s předchozím souhlasem soudu. Tato podmínka však v daném případě splněna nebyla. Dle § 151 odst. 3 o. s. ř. účastníku, který nebyl v řízení zastoupen zástupcem podle § 137 odst. 2 a který nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce, přizná soud náhradu v paušální výši určené zvláštním právním předpisem. Paušální náhrada zahrnuje hotové výdaje účastníka a jeho zástupce; nezahrnuje však náhradu soudního poplatku. Výše paušální náhrady je s účinností od 6. 10. 2015 stanovena ve vyhlášce č. 254/2015 Sb. Dle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., v případech neuvedených v odstavcích 1 a 2 činí výše paušální náhrady pro účely § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a pro účely § 89a exekučního řádu 300 Kč za každý úkon. S ohledem na datum účinnosti předmětné vyhlášky (6. 10. 2015) přiznal odvolací soud právo na paušální náhrady za úkony dle specifikace žalované a sice za účast obecného zmocněnce u jednání konaného dne 2. 3. 2016, za odpověď na výzvu soudu z 23. 2. 2016, za jednání konané dne 25. 4. 2016, za jednání konané u Okresního soudu v Domažlicích dne 22. 11. 2018, dále za jednání konané dne 8. 1. 2019, za odpověď na výzvu soudu z 22. 2. 2019, za jednání konané před Okresním soudem v Domažlicích dne 7. 3. 2019, dále za sepis odvolání z 11. 5. 2019, za účast u jednání odvolacího soudu dne 17. 9. 2019, za jednání u Okresního soudu v Domažlicích dne 6. 10. 2020, za sepis odvolání proti rozsudku z 20. 12. 2020, za jednání před odvolacím soudem dne 25. 5. 2021, za účast na jednání odvolacího soudu dne 14. 6. 2022, rovněž za vyjádření se k ústavní stížnosti a vyjádření se k návrhu na přerušování řízení, tedy odvolací soud přiznal paušální náhrady za 15 úkonů po 300 Kč, tedy přiznal částku 4 500 Kč. Odvolací soud tedy přiznal žalované právo na náhradu nákladů řízení v částce 31 386,20 Kč. Tuto částku je žalobce povinen zaplatit v zákonné třídenní lhůtě běžící od právní moci rozhodnutí (§ 160 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, pokud napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává do 2 měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni.

Plzeň 14. června 2022

JUDr. Lubomír Fiala v. r.
předseda senátu